

[Socialministeren.]

lagde Kriselovforslaget, var Dobbeltforsørgelse, men dør foreslog jeg samtidig, at den Myndighed, der havde med Sagen at gøre, nemlig Kommunalbestyrelsen, selv skulde skønne over Trangens Omfang og afhjælpe den.

Selvfølgelig kan man ikke undgaa Dobbeltforsørgelse, naar man indskrænker den Hjælp, man yder, saaledes at man paa Forhaand kan sige sig selv, at ingen kan eksistere for denne Hjælp og ikke kan faa Hjælp andetsteds fra, og det er jo det, der er foregaaet i mange Tilfælde efter Kriseforliget. Man har indskrænket Hjelpekassens Adgang til at træde til, saaledes at man ved, at mange, hvem der ikke er sikret tilstrækkelige Beløb til Livets Underhold gennem Arbejdsløsheds-kasserne, maa lide Nød og altsaa gaa over til Fattigvæsenet.

Jeg havde ventet og følte mig nogenlunde overbevist om, at den ærede Ordfører for Venstre vilde hævde, at Fattigvæsenets Udgifter ikke var steget efter dette Kriseforlig, men nu skal jeg gøre opmærksom paa, hvorledes Forholdene er. Der foreligger ikke officiel Statistik, men jeg har i Anledning af dette Forslags Udarbejdelse undersøgt Forholdene i tre af de største Kommuner her i Landet, København, Aarhus og Odense.

I København har den kontante Understøttelse med Fattighjælps Virkninger bortset fra Alimentsbidrag i de 3 sidste Vintre udgjort henholdsvis 849 000 Kr., 963 000 Kr. og 1 213 000 Kr., altsaa en Stigning i disse Vintre paa 29 pCt. Men endnu langt stærkere er Stigningen, hvis vi betragter Udgifterne i Sommerhalvaarene i 1930, 1931 og 1932. Udgifterne var i disse 3 Somre henholdsvis 857 000 Kr., 1 009 000 Kr. og nu i Sommer 1 745 000 Kr. Det vil altsaa sige, at den direkte kontante Understøttelse med Fattighjælps Virkninger i denne Sommer har været over dobbelt saa stor som i 1930.

Nu har formodentlig den ærede Ordfører allerede som Svar nedskrevet: Ja, det er, fordi det er Socialdemokraternes ansvarsløse Styrelse, der raader i København. Men saa skal vi tage Odense — i Odense er det, som bekendt, det konservative Folkeparti, der raader. Hjælpen i Vinterhalvaaret i Odense er fra Vinteren 1929—30 til Vinteren 1931—32 steget fra 104 000 Kr. til 133 000 Kr.; Hjælpen i de sidste 3 Somre har udgjort henholdsvis 87 000 Kr., 86 000 Kr. og 138 000 Kr., altsaa en Stigning i 2 Aar paa 58 pCt. I Aarhus er Fattighjælpen, her iberegnet

Alimentsbidrag, for Sommerhalvaaret steget fra 276 000 Kr. i 1930 til 378 000 Kr. i 1932, hvilket udgør en Stigning paa 37 pCt.

Og hvilken anden Aarsag skulde denne Stigning have under vanskelige Tider, hvor Kommunerne søger at holde igen saa meget som muligt, end netop Arbejdsløsheden, der i Sommeren 1930 var 9,3 pCt., men i Aar udgjorde 27,6 pCt.?

Finder man ikke, der er saglig Begrundelse for Fremsettelsen af et Forslag som dette? Statistikken viser, og Kendskab til Forholdene viser, at efter at man har indskrænket Hjelpekassernes Hjælp, som man har gjort, og efter at Forholdene paa alle Maader er vanskeliggjort, er det umuligt at undgaa — og dertil kommer jo, at den Lov, jeg omtalte, kun gælder egentlige arbejdsløse Lønarbejdere, medens der ikke er tilsvarende Lovgivning til Fordel for næringsdrivende og andre —, at der hver Dag siver nye Familier ind under Fattigvæsenet, som aldeles ikke hører hjemme under Fattigvæsenet, fordi deres Trang ene og alene er begrundet i de herskende Kriseforhold.

Naar et Forslag af denne Art fremsættes, kan derfor Oppositionen takke sig selv og sin egen Politik derfor. For det første den Politik, at de ikke i Løbet af 3 Aar har kunnet tage sig sammen til at gennemføre en Ordning paa den sociale Lovgivnings Omraade, til at gennemføre det System, de har liggende for sig, og som de kan faa de Ændringer i, som er rimelige. De har ikke kunnet tage sig sammen, thi de interesserer sig ikke for det. (*Ulrich*: Det passer ikke). Ja, i hvert Fald har jeg ikke mærket noget til Interessen. Efter Aars Forløb har de ikke kunnet tage sig sammen til overhovedet at fremsætte Ændringsforslag, de har i Løbet af 3 Aar ikke en eneste Gang ønsket Ministeren tilkaldt til noget af de fire Udvalgs Møder. Det er i hvert Fald en Form for Interesse, som hidtil ikke har givet sig saadanne Udslag i den danske Rigsdag, naar man interesserer sig for Gennemførelsen af en Reform.

Men dernæst kan Oppositionen takke Kriseforliget i Sommer, hvor de i sidste Øjeblik aftvang Regeringspartierne, da det drejede sig om mange Millioner Kroner, disse Bestemmelser om Begrænsning af Hjelpekassernes Hjælp, der førte ud i det Uføre, hvori man nu staar.

Det er Grunden til, at jeg fremsætter dette Lovforslag, det er nødvendigt, hvis man ikke skal gøre Uret overfor en hel Masse Medborgere. Og jeg forstaar ikke, at de ærede Ordførere, som dog kender disse For-